

Sygn. akt IV U 237/18

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 22 października 2018 roku

Sąd Okręgowy w Tarnowie IV Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący: SSO Natalia Lipińska

Protokolant: sekr. sądowy Anna Dorecka

po rozpoznaniu w dniu 22 października 2018 roku w Tarnowie na rozprawie

sprawy z odwołania E. S. (1)

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w T.

z dnia 31 stycznia 2018 roku nr (...)

w sprawie E. S. (1)

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w T.

o prawo do emerytury

1. zmienia zaskarżoną decyzję w ten sposób, że przyznaje odwołującemu się E. S. (1) prawo do emerytury od dnia (...)
2. zasądza od Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w T. na rzecz odwołującego się E. S. (1) kwotę 180 złotych tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

Sygn. akt IV U 237/18

UZASADNIENIE

wyroku Sądu Okręgowego w Tarnowie

z dnia 22 października 2018 r.

Decyzją z dnia 31 stycznia 2018 r., nr (...), Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w T., na podstawie przepisów ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r.

o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. z 2017 r., poz. 1383 ze zm.) oraz przepisów rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz. U. z 1983 r. Nr 8, poz. 43 ze zm.), po rozpatrzeniu wniosku z dnia

15 listopada 2017 r., odmówił E. S. (1) przyznania prawa do emerytury.

W uzasadnieniu decyzji organ rentowy wskazał, że ubezpieczony nie spełnia wymogów określonych w art. 184 powołanej ustawy, od wystąpienia których uzależnione jest nabycie prawa do emerytury. Na dzień 1 stycznia 1999 r. nie udowodnił bowiem co najmniej

25-letniego stażu ubezpieczeniowego, a jedynie 24 lata, 8 miesięcy i 28 dni okresów składkowych, nieskładkowych i okresów ubezpieczenia w KRUS, jak też co najmniej

15- letniego stażu pracy w szczególnych warunkach, a jedynie 8 lat, 9 miesięcy i 14 dni takiej pracy. W ogólnym stażu pracy ZUS nie uwzględnił ubezpieczonemu okresów od 9 grudnia 1981 r. do 1 listopada 1982 r., od 16 marca 1991 r. do 30 września 1991 r. i od

26 października 1992 r. do 24 listopada 1992 r., ponieważ w tym czasie przebywał on na urlopiach bezpłatnych. Do stażu pracy w szczególnych warunkach nie doliczył zaś okresów zatrudnienia w Spółce Jawnej (...) od 1 marca 1994 r. do 31 grudnia 1995 r.

i od 6 marca 1998 r. do 31 grudnia 1998 r. oraz w Fabryce (...) od 2 stycznia 1996 r. do 5 marca 1998 r., ponieważ rodzaj wykonywanej przez ubezpieczonego pracy powinien zostać określony w świadectwie według wykazu, działu i pozycji rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze

(Dz. U. z 1983 r. Nr 8, poz. 43 ze zm.). Nazwa stanowiska pracy, na jakim był zatrudniony pracownik, stwierdzona w świadectwie pracy, powinna też odpowiadać nazwie wymienionej w wykazie aktu resortowego i nie może to być nazwa niepełna ani podobna. Dokumenty znajdujące się w aktach sprawy wymogów tych natomiast nie spełniają.

Od decyzji tej E. S. (1), reprezentowany przez profesjonalnego pełnomocnika, wywiódł odwołanie. W odwołaniu ubezpieczony domagał się zmiany zaskarżonej decyzji

i przyznania mu prawa do emerytury, a także zasądzenia na swoją rzecz od strony przeciwnej zwrotu kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych. W uzasadnieniu odwołujący podał, że na dzień 1 stycznia 1999 r. wykazał

co najmniej 25- letni okres ubezpieczenia i co najmniej 15- letni okres pracy w szczególnych warunkach. Jak wskazał, pracę w szczególnych warunkach w charakterze kierowcy samochodu ciężarowego o dopuszczalnym ciężarze całkowitym powyżej 3,5 tony, wymienioną w Dziale VIII, poz. 2 wykazu A, stanowiącego załącznik do rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. wykonywał przez cały okres zatrudnienia

w (...) Zakładach Budowlanych w B. od 1 listopada 1979 r. do 8 grudnia 1981 r. Pracę taką realizował też w okresie zatrudnienia w Spółdzielni K. (...)

w D. od 9 grudnia 1981 r. do 5 lipca 1992 r. oraz w (...) S.A. w okresach od 25 września 1986 r. do 25 maja 1988 r. i od 7 czerwca 1989 r. do 18 listopada 1990 r.

W okresach zaś zatrudnienia w (...) Spółka Jawna L. G. od 1 marca 1994 r.

do 31 grudnia 1995 r. i od 6 marca 1998 r. do 1 stycznia 1999 r. oraz w Fabryce (...) od 2 stycznia 1996 r. do 5 marca 1998 r. stale i w pełnym wymiarze godzin pracował jako murarz pieców i urządzeń przemysłowych. Również w tych okresach zatem realizował pracę w szczególnych warunkach, która wymieniona została w Dziale XIV,

poz. 10 wykazu A, stanowiącego załącznik do rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. Odwołujący podał ponadto, że od 1 września 1972 r. do 31 sierpnia 1979 r. pracował w Zakładzie Produkcji (...) w B., zaś od 6 lipca 1992 r. do 31 maja 1993 r. w (...) Spółka z o.o. Wskazał też, że w okresie od 9 grudnia 1981 r. do 1 listopada 1982 r. pracował, a nie przebywał na urlopie bezpłatnym. Jak podkreślił, na dzień 1 stycznia 1999 r. posiada staż pracy w łącznym wymiarze 27 lat, 3 miesięcy i 8 dni oraz staż pracy w szczególnych warunkach w wymiarze 17 lat i 17 dni.

W odpowiedzi na odwołanie Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w T. wniósł o jego oddalenie. Podtrzymując argumentację zawartą w uzasadnieniu zaskarżonej decyzji podał, że pracę w szczególnych warunkach odwołujący wykonywał w okresach

od 2 listopada 1982 r. do 31 sierpnia 1986 r., od 30 września 1986 r. do 31 marca 1988 r.,

od 24 kwietnia 1988 r. do 31 października 1990 r., od 19 listopada 1990 r. do 15 marca

1991 r., od 1 października 1991 r. do 23 lutego 1992 r., od 1 marca 1992 r. do 1 marca

1992 r., od 14 marca 1992 r. do 22 marca 1992 r., od 28 marca 1992 r. do 29 marca 1992 r., od 26 kwietnia 1992 r.

do 26 kwietnia 1992 r. i od 3 maja 1992 r. do 5 lipca 1992 r. Podkreślił, że za okres zatrudnienia w (...) Zakładach

Budowlanych w B. ubezpieczony nie przedłożył świadectwa wykonywania pracy w szczególnych warunkach. Wskazał

też, że okres urlopu bezpłatnego jest, zgodnie z Kodeksem pracy (art. 174 § 2 k.p.), okresem, który stanowi przerwę

w realizacji obowiązków i praw pracowniczych. Pomimo,

że umowa o pracę trwa nadal, to obowiązki stron- świadczenie pracy i wypłata wynagrodzenia- ulegają zawieszeniu.

Pracodawca nie ma obowiązku opłacania składek

na ubezpieczenie społeczne za pracownika i okres ten nie jest ani okresem składkowym, ani okresem nieskładkowym.

Bezsporne w niniejszej sprawie było, że odwołujący E. S. (1), w dniu (...)ukończył 60 lat życia.

W dniu 15 listopada 2018 r. ubezpieczony wystąpił do ZUS z wnioskiem o emeryturę.

Na dzień 1 stycznia 1999 r. wnioskodawca udokumentował w postępowaniu przed Zakładem Ubezpieczeń Społecznych 22 lata, 5 miesięcy i 12 dni okresów składkowych, 1 rok, 5 miesięcy i 16 dni okresów nieskładkowych oraz okres ubezpieczenia w KRUS wynoszący 10 miesięcy od 26 października 1992 r. do 24 listopada 1992 r. i od 1 czerwca 1993 r. do 28 lutego 1994 r., tj. łącznie 24 lata, 8 miesięcy i 28 dni okresów składkowych, nieskładkowych oraz ubezpieczenia w KRUS. Wykazał też staż pracy w szczególnych warunkach w wymiarze 8 lat, 9 miesięcy i 14 dni z tytułu zatrudnienia w charakterze kierowcy samochodu ciężarowego o dopuszczalnym ciężarze całkowitym powyżej 3,5 tony od 2 listopada 1982 r. do 31 sierpnia 1986 r. w Spółdzielni K. (...) w D., od 30 września 1986 r. do 31 marca 1988 r. w (...) (...) w K. oraz od 24 kwietnia 1988 r. do 31 października 1990 r., od 19 listopada 1990 r. do 15 marca 1991 r., od 1 października 1991 r. do 23 lutego 1992 r., od 1 marca 1992 r. do 1 marca 1992 r., od 14 marca 1992 r. do 22 marca 1992 r., od 28 marca 1992 r. do 29 marca 1992 r., od 26 kwietnia 1992 r. do 26 kwietnia 1992 r. i od 3 maja 1992 r. do 5 lipca 1992 r. w Spółdzielni K. (...)w D..

Zaskarżoną decyzją z dnia 31 stycznia 2018 r. (...) Oddział w T. odmówił E. S. (1) przyznania prawa do emerytury, ponieważ dzień 1 stycznia 1999 r. ubezpieczony nie udowodnił co najmniej 25- letniego stażu ubezpieczeniowego, a jedynie 24 lata, 8 miesięcy i 28 dni okresów składkowych, nieskładkowych i okresów ubezpieczenia w KRUS, jak też co najmniej 15- letniego stażu pracy w szczególnych warunkach, a jedynie 8 lat, 9 miesięcy i 14 dni takiej pracy.

W toku postępowania sądowego, po otrzymaniu dokumentów ze Spółdzielni (...) w D., w których wykazano dodatkowy urlop bezpłatny ubezpieczonego w okresie od 27 czerwca 1988 r. do 30 września 1988 r., organ rentowy przyjął za udowodniony przez wnioskodawcę okres składkowy w wymiarze 22 lat, 2 miesięcy i 8 dni, ogólny staż pracy w wymiarze 24 lat, 5 miesięcy i 24 dni oraz staż pracy w szczególnych warunkach w wymiarze 8 lat, 6 miesięcy i 10 dni.

Ubezpieczony nie jest członkiem OFE.

(okoliczności bezsporne)

Sąd ustalił ponadto następujący stan faktyczny sprawy:

Od 1 września 1972 r. do 31 sierpnia 1979 r. odwołujący E. S. (1) był zatrudniony w Zakładzie Produkcji (...) w B. w pełnym wymiarze czasu pracy na stanowisku tokarza. Od dnia 1 września 1972 r. odbywał praktyczną naukę zawodu, a po jej ukończeniu z dniem 1 lipca 1976 r. został zatrudniony w warsztacie obróbki mechanicznej na stanowisku tokarza. Od 25 kwietnia 1977 r. do 9 kwietnia 1979 r. odwołujący odbywał zasadniczą służbę wojskową. Po wojsku rozpoczął pracę z dniem 3 maja 1979 r. u tego samego pracodawcy na tym samym stanowisku pracy.

dowód:

- świadectwo pracy z dnia 31.08.1979 r.- k. 5 akt ZUS,
- potwierdzona za zgodność z oryginałem kserokopia książeczki wojskowej- k. 6-7 akt ZUS

- umowa o naukę zawodu z dnia 01.09.1972 r.- akta osobowe z Zakładu Produkcji (...) w B.,
- umowa o pracę z dnia 11.07.1975 r.- akta osobowe z Zakładu Produkcji (...) w B.,
- umowa o pracę z dnia 03.05.1979 r.- akta osobowe z Zakładu Produkcji (...) w B.,
- angaże z dnia: 01.07.1976 r. i 01.04.1976 r.- akta osobowe z Zakładu Produkcji (...) w B.,
- opinia o pracowniku z dnia 12.09.1979 r.- akta osobowe z Zakładu Produkcji (...) w B.,
- karty obiegowe zmiany z dnia: 24.04.1977 r., 02.05.1979 r. i 31.08.1979 r.- akta osobowe z Zakładu Produkcji (...) w B.,
- zeznania odwołującego E. S. (1)- 01:39:42,

W dniu 21 kwietnia 1979 r. wydano odwołującemu Prawo jazdy kategorii A, B, C (pojazdy samochodowe o dopuszczalnym ciężarze całkowitym powyżej 3500 kg z wyjątkiem autobusów) i E (pojazdy wymienione w prawie jazdy kategorii B i C z przyczepą o dopuszczalnym ciężarze całkowitym powyżej 750 kg) Nr 242/79.

dowód:

- kserokopia prawa jazdy- akta osobowe z (...) Huta Spółka Akcyjna w K.,

Od 1 listopada 1979 r. do 8 grudnia 1981 r. odwołujący był zatrudniony w (...) Zakładach Budowlanych w B. w pełnym wymiarze czasu pracy w charakterze kierowcy samochodu ciężarowego o dopuszczalnym ciężarze całkowitym powyżej 3,5 tony.

dowód:

- świadectwo pracy z dnia 08.12.1981 r.- k. 8 akt ZUS,
- umowa o pracę na okres próbny z dnia 30.10.1979 r.- akta osobowe z (...) Zakładów Budowlanych w B.,
- umowa o pracę na czas nieokreślony z dnia 15.11.1979 r.- akta osobowe z (...) Zakładów Budowlanych w B.,
- zeznania świadka K. R.- k. 48v-49,
- zeznania świadka W. S.- k. 49,
- zeznania odwołującego E. S. (2)- 01:30:19,

(...) Zakłady Budowlane w B. zajmowały się budownictwem oraz remontami obiektów wojskowych i dróg. Zdarzało się, że prace takie realizowano

na obiektach cywilnych. Zakłady miały swoją bazę transportową przy ul. (...)

w B., którą kierował kierownik. Zakład zatrudniał około 50 kierowców cywilnych.

Byli to kierowcy samochodów ciężarowych o dopuszczalnym ciężarze całkowitym powyżej 3,5 tony typu S., J., K. i T.. Pojazdami o dopuszczalnym ciężarze całkowitym poniżej 3,5 tony, tj. Ż., N., Ł. i F. jeździli młodzi żołnierze, którzy mieli prawo jazdy kategorii B. Kierowca był przypisany do konkretnego pojazdu. Przy dłuższych naprawach bądź urlopach kierowcy otrzymywali inny pojazd. W okresie zatrudnienia

w (...) Zakładach Budowlanych w B. odwołujący był kierowcą Stara wywrotki i K. kipra. S. miał całkowitą dopuszczalną masę wynoszącą 5 ton, a K. 24 tony. Samochodami tymi odwołujący woził piach, ziemię, żwir i materiały budowlane na

budowy. K. kiprem przewoził kruszywo i żwir, zaś S. skrzyniowym materiały budowlane. Pracę kierowcy samochodu ciężarowego o dopuszczalnym ciężarze całkowitym powyżej 3,5 tony odwoływający wykonywał stale i w pełnym wymiarze godzin. W ciągu dnia nie był kierowany do realizowania innych czynności.

dowód:

- zeznania świadka K. R.- k. 48v-49,
- zeznania świadka W. S.- k. 49,
- zeznania odwołującego E. S. (2)- 01:30:19,

Od 9 grudnia 1981 r. do 31 sierpnia 1986 r., a następnie od 24 kwietnia 1988 r. do 31 października 1990 r., od 19 listopada 1990 r. do 15 marca 1991 r., od 1 października 1991 r. do 23 lutego 1992 r., od 1 marca 1992 r. do 1 marca 1992 r., od 14 marca 1992 r. do 22 marca 1992 r., od 28 marca 1992 r. do 29 marca 1992 r., od 26 kwietnia 1992 r. do 26 kwietnia 1992 r. i od 3 maja 1992 r. do 5 lipca 1992 r. odwołujący pracował w Spółdzielni K. (...) w D. w pełnym wymiarze godzin w charakterze kierowcy samochodu ciężarowego o dopuszczalnym ciężarze całkowitym powyżej 3,5 tony. Od 27 czerwca 1988 r. do 30 września 1988 r. i od 16 marca 1991 r. do 30 września 1991 r. przebywał na urlopie bezpłatnym bez związku z pracą na budowie eksportowej. Odwołujący został przekazany do pracy w Spółdzielni na mocy porozumienia między zakładami z (...) Zakładów Budowlanych w B..

dowód:

- świadectwo pracy z dnia 06.07.1992 r.- k. 9 akt ZUS,
- angaże- akta osobowe ze Spółdzielni K. (...) w D.,
- pisma dot. przedłużenia urlopu bezpłatnego w związku z pracą ubezpieczonego na budowie eksportowej- akta osobowe ze Spółdzielni K. (...) w D.,
- listy płac, listy obecności i książka wyjazdów z bazy (...) akta osobowe ze Spółdzielni K. (...) w D.,
- zeznania świadka A. K.- 00:25:37-00:42:48,
- zeznania świadka M. S.- 00:46:37-01:06:52,
- zeznania odwołującego E. S. (1)- 01:19:55-01:30:19,

Spółdzielnia K. (...) w D. zajmowała się budową dróg oraz świadczeniem usług z zakresu prac polowych i oprysków na rzecz rolników. Później, prowadziła (...) i sklep. Świadczyła też usługi budowlane, w tym remonty budynków należących do gminy. Spółdzielnia miała swoją własną bazę transportową. Od grudnia 1981 r. dysponowała czterema K. i około 10 ciągnikami. W Spółdzielni K. (...)

w D. odwołujący pracował jako kierowca K.. K. był pojazdem ciężarowym o masie całkowitej 12 ton i ładowności 12 ton. Samochodem tym odwołujący woził szlakę żużel z N. (...) na drogi gminne dla brygad budowlanców. Jako kierowca samochodu ciężarowego ubezpieczony pracował w godzinach od 7:00 do 15:00, a nieraz dłużej. W ciągu dnia nie realizował żadnych innych prac. Kilka lat po zakupie K., R. (...) w D. wydzierżawiła Przedsiębiorstwu (...) w K. trzy K.. Przedsiębiorstwo to wysłało kierowców z K. na eksport do byłego ZSRR. W tej grupie znalazł się też odwołujący.

dowód:

- zeznania świadka A. K.- 00:25:37-00:42:48,
- zeznania świadka M. S.- 00:46:37-01:06:52,
- zeznania odwołującego E. S. (1)- 01:19:55-01:30:19,

Od 25 września 1986 r. do 25 maja 1988 r. i od 7 czerwca 1989 r. do 18 listopada 1990 r. odwołujący był zatrudniony w Przedsiębiorstwie (...) w K. w pełnym wymiarze czasu pracy w D. Eksportu w charakterze kierowcy samochodu ciężarowego o dopuszczalnym ciężarze całkowitym powyżej 3,5 tony. Od 25 września 1986 r. do 29 września 1986 r. wykonywał pracę w kraju, zaś od 30 września 1986 r. do 31 marca 1988 r. pracował na budowie eksportowej S. (...) w D., około 160 kilometrów

za S.. Od 1 kwietnia 1988 r. do 23 kwietnia 1988 r. wykorzystywał urlop wypoczynkowy po zjeździe, od 24 kwietnia 1988 r. do 7 maja 1988 r. odbywał ćwiczenia wojskowe, zaś od 8 maja 1988 r. do 25 maja 1988 r. kontynuował przerwany urlop wypoczynkowy. Od 7 czerwca 1989 r. do 9 czerwca 1989 r. odwołujący wykonywał pracę w kraju, zaś od 10 czerwca 1989 r. do 31 października 1990 r. ponownie pracował na budowie eksportowej S. (...) w D.. Od 1 listopada 1990 r. do 18 listopada 1990 r. wykorzystywał urlop wypoczynkowy po zjeździe.

Na eksporcie odwołujący był kierowcą K.. Na co dzień samochodem tym woził ziemię, glinę i piasek na blok elektrowni atomowej. W ciągu dnia nie realizował żadnych innych prac. Pracę kierowcy samochodu ciężarowego o dopuszczalnym ciężarze całkowitym powyżej

3,5 tony odwołujący wykonywał stale i w pełnym wymiarze godzin.

dowód:

- świadectwa pracy z dnia 17.05.2017 r.- k. 10-11 akt ZUS,
- umowy o pracę z dnia: 25.09.1986 r. i 07.06.1989 r.- akta osobowe z (...),
- umowa o pracę na budowie eksportowej z dnia 26.09.1986 r.- akta osobowe z (...),
- pisma dot. przedłużenia umowy o pracę na eksporcie z dnia: 28.10.1987 r. i 18.07.1987 r.- akta osobowe z (...),
- rozliczenie czasu pracy na budowie eksportowej z dnia 30.03.1988 r.- akta osobowe z (...),
- umowa o pracę na budowie eksportowej z dnia 08.06.1989 r.- akta osobowe z (...),
- pisma dot. przedłużenia umowy o pracę na eksporcie z dnia: 30.05.1990 r. i 24.07.1990 r.- akta osobowe z (...),
- rozliczenie czasu pracy na budowie eksportowej z dnia 02.11.1990 r.- akta osobowe z (...),
- zeznania świadka M. S.- 00:54:09,
- zeznania odwołującego E. S. (1)- 01:27:24, 01:32:28,

Od 6 lipca 1992 r. do 31 maja 1993 r. odwołujący pracował w (...) Spółka z o.o. w K.

w pełnym wymiarze godzin na stanowisku murarza- tynkarza przy murowaniu obiektów i budowie garaży. Od 26 października 1992 r. do 24 listopada 1992 r. korzystał z urlopu bezpłatnego. Odwołujący został przekazany do pracy w Przedsiębiorstwie na mocy porozumienia między zakładami ze S. (...) w D..

dowód:

- świadectwo pracy z dnia 01.06.1993 r.- k. 12 akt ZUS,
- pisma dot. przekazania pracownika z dnia: 02.07.1992 r. i 03.07.1992 r.- akta osobowe ze S. (...)w D.,
- zeznania odwołującego E. S. (1)- 01:36:53-01:38:02,

Od 1 marca 1994 r. do 31 grudnia 1995 r. odwołujący był zatrudniony w (...)

Sp. z o.o. w K., zaś od 2 stycznia 1996 r. do 5 marca 1998 r. w Fabryce (...) Sp. z o.o. w L. w pełnym wymiarze czasu pracy na stanowisku murarza pieców przemysłowych.

dowód:

- świadectwa pracy z dnia: 05.03.1998 r. i 14.04.2017 r.- k. 13, 15 cz. I akt ZUS,
- umowa o pracę z dnia 02.01.1996 r.- akta osobowe z Fabryki (...) Spółki z o.o. w L.,

Od 6 marca 1998 r. do 31 grudnia 1998 r. odwołujący pracował w Przedsiębiorstwie Produkcji, Usług i Handlu (...) s.c. w K. w pełnym wymiarze godzin na stanowisku murarza pieców przemysłowych.

dowód:

- świadectwo pracy z dnia 07.12.2017 r. (korekta)- k. 62 akt ZUS,
- umowa o pracę z dnia 06.03.1998 r.- akta osobowe z Przedsiębiorstwa Produkcji, Usług i Handlu (...) s.c. w K.,

Przedsiębiorstwo (...) i Fabryka (...) zajmowały się pracami blacharskimi, dekarскими i budowlanymi pieców, w tym remontami pieców wglębnych. Firma świadczyła usługi na terenie Huty im. (...). Brygady składające się z około 7-8 robotników wykonywały pracę w systemie jednozmianowym, a w razie takiej potrzeby w systemie dwuzmianowym. Wszystkich pracowników było około 50. Pracownicy firmy przychodzili do pracy na teren H. i tam mieli odprawę. Brygadzystą był pracownik spółki. Będąc murarzem, odwołujący pracował przy remontach pieców wglębnych znajdujących się na walcowni. Piece te służyły do podgrzewania wlewek. Wlewki wyciągano suwnicą, przekazywano je na rolki, po czym zginiatacz je walcował. W walcowni panowała wysoka temperatura. Było tam duże zapylenie i gorąca para. Przy remoncie cały piec dwukomorowy był wyłączony. Takich pieców znajdowało się w Hucie im. (...) około 16. W trakcie remontu jednego pieca, pozostałe pracowały. Remont pieca polegał na jego wygaszeniu, wystudzeniu, wyburzeniu ścian, usunięciu gruzu, wyczyszczeniu i murowaniu go od nowa. Odwołujący jako murarz pieców przemysłowych, w których był podgrzewany metal, wykonywał wszystkie te czynności. Piec miał wysokość około 2,5-3 metrów.

dowód:

- zeznania świadka J. K.- 00:07:14-00:22:06,
- zeznania odwołującego E. S. (1)- 01:33:55,

Odwołujący podlegał ubezpieczeniu społecznemu rolników od 26 października 1992 r. do 24 listopada 1992 r., od 1 czerwca 1993 r. do 28 lutego 1994 r., od 1 kwietnia 2000 r.

do 30 czerwca 2000 r., od 11 listopada 2000 r. do 31 marca 2001 r., od 28 grudnia 2001 r.

do 31 maja 2010 r., od 20 grudnia 2012 r. do 4 stycznia 2013 r. i od 26 września 2013 r.

z mocy ustawy w pełnym zakresie jako rolnik.

dowód:

- zaświadczenie nr (...) - (...) 403.985.2017 KRUS P.
w B. z dnia 06.11.2017 r.- k. 18 cz. I akt ZUS,

Stan faktyczny w sprawie Sąd ustalił w oparciu o dowody z dokumentów, zeznania świadków i odwołującego.

Sąd pozytywnie ocenił dowody z dokumentów, których autentyczność oraz wiarygodność, jak również poprawność materialna i formalna nie budziły wątpliwości, zaś ich treść i forma nie były kwestionowane przez strony postępowania. Brak było zatem jakichkolwiek podstaw, także takich, jakie należałoby uwzględnić z urzędu, aby dokumentom tym odmówić właściwego im znaczenia dowodowego.

Sąd w całości dał wiarę zeznaniom świadków K. R., W. S., J. K., A. K. i M. S. oraz słuchanego w charakterze strony E. S. (1), którzy wskazali na okoliczności istotne z punktu widzenia rozstrzygnięcia, dotyczące rodzaju, charakteru i warunków pracy ubezpieczonego w spornych okresach zatrudnienia w (...) Zakładach Budowlanych w B., w Spółdzielni K. (...) w D., w Przedsiębiorstwie (...) w K. oraz w (...) Sp. z o.o. w K., w Fabryce (...) Sp. z o.o. w L. i w Przedsiębiorstwie Produkcji, Usług i Handlu (...) s.c. w K.. Zeznania te zasługiwały na walor pełnej wiarygodności, gdyż były wewnętrznie spójne, logiczne, a przy tym przekonujące w świetle zasad logiki

i doświadczenia życiowego. Pośrednio korespondowały też z treścią zgromadzonej w sprawie dokumentacji pracowniczej odwołującego. Świadkowie K. R. i W. S. potwierdzili, że w okresie zatrudnienia w (...) Zakładach Budowlanych w B. ubezpieczony pracował w charakterze kierowcy samochodu ciężarowego o dopuszczalnym ciężarze całkowitym powyżej 3,5 tony typu S. i K.. Świadkowie A. K.

i M. S. podali, że taką samą pracę odwołujący wykonywał w okresie zatrudnienia

w Spółdzielni K. (...) w D., jeżdżąc na co dzień K.. Świadek M. S. potwierdził ponadto, że K. stale i w pełnym wymiarze godzin odwołujący jeździł w ramach zatrudnienia w Przedsiębiorstwie (...) w K. na budowie eksportowej S. (...) w D., około 160 kilometrów za S.. Świadek zaś J. K. wskazał, że w okresie zatrudnienia w firmie (...), a następnie w Fabryce (...) odwołujący stale i w pełnym wymiarze godzin pracował jako murarz pieców przemysłowych. Wszystkie te okoliczności potwierdził w swoich zeznaniach ubezpieczony E. S. (1). Z zeznań tych ponad wszelką wątpliwość wynika, że w spornych okresach zatrudnienia odwołujący pracował w szczególnych warunkach jako kierowca samochodów ciężarowych o dopuszczalnym ciężarze całkowitym powyżej 3,5 tony i murarz pieców przemysłowych.

Sąd pominął dowód z zeznań świadka W. M.. Wobec wyjaśnienia istotnych dla sprawy okoliczności spornych Sąd uznał, że przeprowadzanie dowodu z zeznań tego świadka nie jest konieczne, ponieważ nie wniesienie to niczego nowego do sprawy,

a przyczyni się jedynie do wydłużenia postępowania. Na rozprawie w dniu 22 października 2018 r. zarówno odwołujący, jak i jego pełnomocnik wniosli zresztą o pominięcie dowodu

z zeznań W. M. (k. 84).

Pozostałe okoliczności sprawy Sąd uznał za bezsporne, gdyż nie były w żaden sposób kwestionowane przez strony, zaś dokumenty przedstawione na ich stwierdzenie nie budziły wątpliwości Sądu co do ich autentyczności.

Sąd rozważył, co następuje:

Odwołanie zasługiwało na uwzględnienie.

Spór w niniejszej sprawie sprowadzał się do rozstrzygnięcia, czy odwołującemu E. S. (1) przysługuje prawo do emerytury w obniżonym wieku z tytułu wykonywania pracy w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze.

Stosownie do treści art. 184 ust. 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach

i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. z 2017 r., poz. 1383 ze zm.), ubezpieczonym urodzonym po dniu 31 grudnia 1948 r. przysługuje emerytura po osiągnięciu wieku przewidzianego w art. 32, 33, 39 i 40, jeżeli w dniu wejścia w życie ustawy osiągnęli: 1) okres zatrudnienia w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze wymaganym w przepisach dotychczasowych do nabycia prawa do emerytury w wieku niższym niż 60 lat- dla kobiet i 65 lat- dla mężczyzn oraz 2) okres składkowy i nieskładkowy, o którym mowa w art. 27.

Emerytura, o której mowa w ust. 1, przysługuje pod warunkiem nieprzystąpienia do otwartego funduszu emerytalnego albo złożenia wniosku o przekazanie środków zgromadzonych na rachunku w otwartym funduszu emerytalnym, za pośrednictwem Zakładu, na dochody budżetu państwa (ust. 2).

Wymagany w art. 184 ust. 1 pkt 2 okres składkowy i nieskładkowy przewiduje art. 27 powołanej ustawy, w świetle którego wynosi on co najmniej 20 lat dla kobiet i 25 lat dla mężczyzn.

Przepis art. 32 ustawy statuuje natomiast, iż ubezpieczonym urodzonym przed dniem 1 stycznia 1949 r., będącym pracownikami, o których mowa w ust. 2-3, zatrudnionymi w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze, przysługuje emerytura w wieku niższym niż określony w art. 27 ust. 1. Zgodnie z dyspozycją tego przepisu- za pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach uważa się pracowników zatrudnionych przy pracach o znacznej szkodliwości dla zdrowia oraz o znacznym stopniu uciążliwości lub wymagających wysokiej sprawności psychofizycznej ze względu na bezpieczeństwo własne lub otoczenia.

Stosownie do treści art. 32 ust. 4 ustawy, wiek emerytalny, o którym mowa w ust. 1, rodzaje prac lub stanowisk oraz warunki, na podstawie których osobom wymienionym w ust. 2 i 3 przysługuje prawo do emerytury, ustala się na podstawie przepisów dotychczasowych. Mowa tu o rozporządzeniu Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz. U. z 1983 r. Nr 8, poz. 43 ze zm.).

Jak wynika z § 1 wskazanego rozporządzenia, stosuje się je do pracowników wykonujących prace w szczególnych warunkach lub szczególnym charakterze, wymienione w § 4-15 rozporządzenia oraz w wykazach stanowiących załącznik do rozporządzenia.

W myśl § 2 ust. 1, okresami uzasadniającymi prawo do świadczeń na zasadach określonych w rozporządzeniu uważa się okresy, w których praca w szczególnych warunkach jest wykonywana stale i w pełnym wymiarze czasu pracy obowiązującym na danym stanowisku pracy. Okresy pracy, o których mowa w ust. 1, stwierdza zakład pracy na podstawie posiadanej dokumentacji, w świadectwie wykonywania prac w szczególnych warunkach, wystawionym według wzoru stanowiącego załącznik do przepisów wydanych na podstawie § 1 ust. 2 rozporządzenia, lub w świadectwie pracy (ust. 2).

Zgodnie zaś z § 4 ust. 1, prawo do emerytury nabywa pracownik, który wykonywał prace w szczególnych warunkach, wymienione w wykazie A rozporządzenia, jeżeli osiągnął wiek emerytalny wynoszący: 55 lat dla kobiet i 60 lat dla mężczyzn oraz legitymuje się wymaganym okresem zatrudnienia, w tym co najmniej okresem 15 lat pracy w szczególnych warunkach.

Bezsporne w niniejszej sprawie było, że odwołujący osiągnął wiek 60 lat i nie jest członkiem OFE. Rozstrzygnąć natomiast należało, czy ubezpieczony wykazał na dzień 1 stycznia 1999 r. co najmniej 25- letni ogólny staż pracy i co najmniej 15- letni okres pracy w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze.

Już w toku postępowania sądowego, po otrzymaniu dokumentów ze S. (...) w D., w których wykazano dodatkowy urlop bezpłatny w okresie

od 27 czerwca 1988 r. do 30 września 1988 r., organ rentowy przyjął za udowodniony przez ubezpieczonego okres składkowy w wymiarze 22 lat, 2 miesięcy i 8 dni, a tym samym ogólny staż pracy w wymiarze 24 lat, 5 miesięcy i 24 dni oraz staż pracy w szczególnych warunkach w wymiarze 8 lat, 6 miesięcy i 10 dni. Do wykazania co najmniej 25-letniego okresu ubezpieczenia zabrakło zatem odwołującemu 6 miesięcy i 6 dni, zaś do udowodnienia co najmniej 15-letniego okresu pracy w szczególnych warunkach, 6 lat, 5 miesięcy i 20 dni.

W świadectwie wykonywania prac w szczególnych warunkach z dnia 4 grudnia

2017 r. (k. 74 akt ZUS), wystawionym przez S. (...) w D. podano co prawda, że od 9 grudnia 1981 r. do 1 listopada 1982 r. ubezpieczony korzystał

z urlopu bezpłatnego oddelegowany do (...), ale analiza dokumentacji pracowniczej znajdującej się w aktach osobowych z okresu zatrudnienia odwołującego

w (...) Zakładach Budowlanych w B., z których został przeniesiony

do S. (...) w D. na mocy porozumienia między zakładami

i w aktach osobowych z okresu pracy w Spółdzielni okoliczności tej nie potwierdzają.

W aktach osobowych nie ma prośby ubezpieczonego o udzielenie mu urlopu bezpłatnego

od dnia 9 grudnia 1981 r. R. (...) w D. przedłożyła

ZUS wniosek urlopowy ubezpieczonego, ale dotyczył on 1988 roku. Nie budziła wątpliwości Sądu autentyczność złożonych do akt sprawy przez Spółdzielnię dokumentów w postaci list płac, list obecności i książki wyjazdów z bazy (...). Odwołujący podpisywał się na liście obecności i liście płac za cały 1989 rok. Brak jest natomiast dokumentów dotyczących

1981 roku. W oparciu o treść dokumentacji pracowniczej należy stwierdzić, że w świadectwie wykonywania prac w szczególnych warunkach z dnia 4 grudnia 2017 r. omyłkowo wskazano, że od 9 grudnia 1981 r. do 1 listopada 1982 r. odwołujący korzystał z urlopu bezpłatnego. Brak jest jakichkolwiek dokumentów, które potwierdzałyby tę okoliczność, w szczególności wniosku odwołującego o urlop bezpłatny od 9 grudnia 1981 r. W świadectwie pracy z dnia

6 lipca 1992 r. wyraźnie podano, że odwołujący był zatrudniony w S. (...) w D. od 9 grudnia 1981 r. do 5 lipca 1992 r. Co prawda w dokumencie tym wskazano na jeden tylko okres korzystania przez ubezpieczonego z urlopu bezpłatnego od 16 marca 1991 r. do 30 września 1991 r., ale jak ustalił sam organ rentowy w oparciu

o dodatkową dokumentację pozyskaną ze Spółdzielni, na urlopie bezpłatnym odwołujący przebywał jeszcze od 27 czerwca 1988 r. do 30 września 1988 r. Odwołujący potwierdził,

że od 9 grudnia 1981 r. nie korzystał z urlopu bezpłatnego.

Przeprowadzone w sprawie postępowanie dowodowe wykazało zatem, że w okresie

od 9 grudnia 1981 r. do 31 października 1982 r., tj. przez 10 miesięcy i 23 dni, odwołujący pozostawał w zatrudnieniu na podstawie umowy o pracę w S. (...)

w D. i w tym czasie nie korzystał z urlopu bezpłatnego. Okres ten należało mu zatem wliczyć do ogólnego stażu pracy w wymiarze 24 lat, 5 miesięcy i 24 dni, co dało mu łącznie na dzień 1 stycznia 1999 r. ponad 25-letni okres ubezpieczenia.

Okres zatrudnienia odwołującego w Spółdzielni od 2 listopada 1982 r. do 31 sierpnia 1986 r., a następnie

od 24 kwietnia 1988 r. do 31 października 1990 r., od 19 listopada 1990 r. do 15 marca

1991 r., od 1 października 1991 r. do 23 lutego 1992 r., od 1 marca 1992 r. do 1 marca

1992 r., od 14 marca 1992 r. do 22 marca 1992 r., od 28 marca 1992 r. do 29 marca 1992 r., od 26 kwietnia 1992 r. do

26 kwietnia 1992 r. i od 3 maja 1992 r. do 5 lipca 1992 r.,

za wyjątkiem urlopu bezpłatnego od 27 czerwca 1988 r. do 30 września 1988 r., został uznany przez ZUS za pracę w szczególnych warunkach.

Na dzień 1 stycznia 1999 r. odwołujący legitymuje się też co najmniej 15-letnim okresem pracy w szczególnych warunkach.

W orzecznictwie podkreśla się, że w spornych przypadkach uwzględnienie okresów wykonywania pracy szkodliwej lub uciążliwej, wymaganej do przyznania emerytury w niższym wieku emerytalnym, następuje po ustaleniu rzeczywistego zakresu obowiązków ubezpieczonego oraz wykonywania przez niego szkodliwego zatrudnienia bezpośrednio, stale i w pełnym wymiarze czasu pracy. Ocena wykonywania pracy szkodliwej „stale i w pełnym wymiarze czasu pracy” powinna być racjonalna i odnosić się do konkretnego rodzaju pracy i cech charakteryzujących sposób jej faktycznego świadczenia u danego pracodawcy (por. wyrok SN z dnia 4 listopada 2015 r., I UK 509/14, LEX nr 1929077).

Z przywileju przejścia na emeryturę w niższym wieku emerytalnym, przysługującego pracownikom zatrudnionym w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze, mogą zatem korzystać wyłącznie pracownicy, którzy byli rzeczywiście zatrudnieni stale i w pełnym wymiarze czasu pracy na stanowiskach pracy wymienionych w wykazie A lub B, stanowiącym załącznik do rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r.

Dla oceny, czy pracownik pracował w szczególnych warunkach, nie ma istotnego znaczenia nazwa zajmowanego przez niego stanowiska, tylko rodzaj powierzonej mu pracy. Praca w szczególnych warunkach to praca wykonywana stale (codziennie) i w pełnym wymiarze czasu pracy (przez 8 godzin dziennie, jeżeli pracownika obowiązuje taki wymiar czasu pracy) w warunkach pozwalających na uznanie jej za jeden z rodzajów pracy wymienionych w wykazie stanowiącym załącznik do rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. (por. wyroki SN: z dnia 8 czerwca 2011 r., I UK 393/10, LEX nr 950426, z dnia 19 maja 2011 r., III UK 174/10, LEX nr 901652, z dnia 1 czerwca 2010 r., II UK 21/10, LEX nr 619638, z dnia 24 marca 2009 r., I PK 194/08, LEX nr 528152, z dnia 22 stycznia 2008 r., I UK 210/07, OSNP 2009/5-6/75, z dnia 6 grudnia 2007 r., III UK 66/07, LEX nr 483283, z dnia 19 września 2007 r., III UK 38/07, OSNP 2008/21-22/329 i z dnia 14 września 2007 r., III UK 27/07, OSNP 2008/21-22/325).

W orzecznictwie podkreśla się, że świadectwa wykonywania pracy w szczególnych warunkach nie są dokumentami urzędowymi w rozumieniu art. 244 § 1 i 2 k.p.c., gdyż podmiot wydający takie świadectwo nie jest organem państwowym ani organem wykonującym zadania z zakresu administracji państwowej. Tylko dokumenty wystawione przez te organy stanowią dowód tego, co zostało w nich urzędowo zaświadczone. Natomiast omawiane świadectwa traktuje się w postępowaniu sądowym jako dokumenty prywatne w rozumieniu art. 245 k.p.c., które stanowią dowód tego, że osoba, która je podpisała, złożyła oświadczenie zawarte w dokumencie. Dokument taki podlega kontroli zarówno co do prawdziwości wskazanych w nim faktów, jak i co do prawidłowości wskazanej w nim podstawy prawnej. Sąd może więc prowadzić postępowanie dowodowe zmierzające do ustalenia, czy świadczona przez stronę praca była wykonywana w warunkach wymaganych przepisami rozporządzenia i czy ubezpieczony zajmował któreś ze stanowisk pracy wymienionych w załącznikach nr 1 lub 2 do rozporządzenia z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (por. wyrok SA we Wrocławiu z dnia 14 lutego 2012 r., III AUa 1717/11, LEX nr 1129731, wyrok SA w Katowicach z dnia 4 listopada 2008 r., III AUa 3113/08, LEX nr 552003, wyrok SA w Białymstoku z dnia 24 września 2008 r., III AUa 795/08, OSAB 2008/4/60-68).

Sąd Najwyższy w uchwale z dnia 27 maja 1985 r., III UZP 5/85 (LEX nr 14635) wyjaśnił, że w postępowaniu o świadczenia emerytalno- rentowe dopuszczalne jest przeprowadzenie przed sądem pracy i ubezpieczeń społecznych dowodu z zeznań świadków na okoliczność zatrudnienia w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze, jeżeli zainteresowany wykaże, że nie może

przedstawić zaświadczenia zakładu pracy. Pogląd ten został rozwinięty w znowelizowanym art. 473 k.p.c., który stanowi,

że w sprawach z zakresu prawa pracy i ubezpieczeń społecznych nie stosuje się przepisów ograniczających dopuszczalność dowodu ze świadków i z przesłuchania stron.

W postępowaniu przed tymi sądami okoliczności mające wpływ na prawo do świadczeń mogą być udowadniane wszelkimi dostępnymi środkami dowodowymi (por. wyrok SN z dnia 2 lutego 1996 r., II URN 3/95, OSNP 1996/16/239). Skoro więc w niniejszej sprawie Zakład Ubezpieczeń Społecznych kwestionował fakt wykonywania przez odwołującego pracy

w szczególnych warunkach, zasadnym stało się ustalenie okoliczności istotnych z punktu widzenia rozstrzygnięcia w oparciu o zeznania świadków, zeznania ubezpieczonego i tylko pośrednio na podstawie dowodów z dokumentów.

Nie budziła wątpliwości Sądu z uwagi na treść dokumentów w postaci umów o pracę i świadectwa pracy okoliczność, że od 1 listopada 1979 r. do 8 grudnia 1981 r. odwołujący był zatrudniony w (...) Zakładach Budowlanych w B. w pełnym wymiarze czasu pracy na stanowisku kierowcy samochodowego. W oparciu o zeznania świadków K. R. i W. S. oraz samego ubezpieczonego Sąd ustalił, jakimi pojazdami odwołujący jeździł jako kierowca w okresie tego zatrudnienia. Jak wynika

z ustaleń Sądu, od 1 listopada 1979 r. do 8 grudnia 1981 r. odwołujący był kierowcą S. i K..S. miał całkowitą dopuszczalną masę wynoszącą 5 ton, a K.

24 tony. Samochodami tymi ubezpieczony woził piach, ziemię, żwir i materiały budowlane na budowy. K. kiprem przewoził kruszywo i żwir, zaś S. skrzyniowym materiały budowlane. Pracę kierowcy samochodu ciężarowego o dopuszczalnym ciężarze całkowitym powyżej 3,5 tony odwołujący wykonywał stale i w pełnym wymiarze godzin. Okres tego zatrudnienia w wymiarze 2 lat, 1 miesiąca i 8 dni podlegał zatem wliczeniu ubezpieczonemu do wykazanego w postępowaniu przed ZUS stażu pracy w szczególnych warunkach w wymiarze 8 lat, 6 miesięcy i 10 dni, co dało łącznie 10 lat, 7 miesięcy i 18 dni takiej pracy.

Prace kierowców samochodów ciężarowych o dopuszczalnym ciężarze całkowitym powyżej 3,5 tony wymienione zostały w Dziale VIII poz. 2 wykazu A, stanowiącego załącznik do rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze.

(...) Zakłady Budowlane w B. miały własną bazę transportową z samochodami ciężarowymi i we własnym zakresie wykonywały usługi transportowe. Dlatego, Sąd dokonał takiej właśnie kwalifikacji pracy ubezpieczonego w wymienionym wyżej spornym okresie zatrudnienia. Jak stwierdził Sąd Apelacyjny w wyroku z dnia

2 czerwca 2016 r., III AUa 140/16 (LEX nr 2061760), zawarte w wykazie A, stanowiącym załącznik do rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz. U. Nr 8, poz. 43 ze zm.) uszeregowanie prac w poszczególnych branżach

ma charakter porządkujący i jednocześnie tworzy domniemanie, że pracownik wykonujący prace w danej branży, wymienione w wykazie, pracował w warunkach szczególnych.

Nie oznacza to jednak, że nie jest możliwe prowadzenie przez przedsiębiorstwo działalności zaliczanej do różnych branż. Czysto formalistyczne potraktowanie przynależności przedsiębiorstwa do określonej branży oznaczałoby niemożność uznania za pracę

w warunkach szczególnych pracy identycznej z wykonywaną w innej branży, do której jednak formalnie przedsiębiorstwo nie należy. Takie rozumowanie byłoby absurdalne i oznaczałoby nierówne traktowanie pracowników wykonujących tę samą pracę, na takim samym sprzęcie,

z których jedna- z uwagi na branżę- byłaby pracą w warunkach szczególnych a druga nie.

Jak zaś podkreślił Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 18 kwietnia 2018 r., II UK 64/17

(LEX nr 2488694), biorąc pod uwagę treść art. 32 ust. 2 ustawy z 1998 r. o emeryturach

i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, zgodnie z którym za pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach uważa się pracowników zatrudnionych przy pracach o znacznej szkodliwości psychofizycznej dla zdrowia ze względu na bezpieczeństwo własne lub otoczenia, należy przede wszystkim stwierdzić, czy konkretne stanowisko narażone jest na ekspozycję na czynniki szkodliwe w różnym stopniu w zależności od tego, w którym dziale przemysłu jest umiejscowione. Jeżeli bowiem uciążliwość i szkodliwość dla zdrowia konkretnej pracy wynika właśnie z jej branżowej specyfiki, to należy odmówić tego szczególnego waloru pracy wykonywanej w innym dziale gospodarki. Natomiast w sytuacji, gdy stopień szkodliwości lub uciążliwości danego rodzaju pracy nie wykazuje żadnych różnic w zależności od branży, w której jest ona wykonywana, brak jest podstaw do zaniegowania świadczenia jej w warunkach szczególnych tylko dlatego, że w załączniku do rozporządzenia została przyporządkowana do innego działu przemysłu. Jeżeli bowiem pracownik w ramach swoich obowiązków stale i w pełnym wymiarze czasu pracy narażony był na działanie tych samych czynników, na które narażeni byli pracownicy innego działu, w ramach którego to działu takie same prace zaliczane są do pracy w szczególnych warunkach, to zróżnicowanie tych stanowisk pracy musiałoby być uznane za naruszające zasadę równości w zakresie uprawnień do ubezpieczenia społecznego pracowników wykonujących taką samą pracę. W takich zatem przypadkach istotna jest uciążliwość i szkodliwość dla zdrowia wykonywanych prac. Te zaś dla osób kierujących samochodami ciężarowymi o dopuszczalnym ciężarze całkowitym powyżej 3,5 tony są identyczne bez względu na przyporządkowanie do branży.

Pracę kierowcy samochodu ciężarowego o dopuszczalnym ciężarze całkowitym powyżej 3,5 tony odwołujący wykonywał również w ramach zatrudnienia

w Przedsiębiorstwie (...)

w K. na budowie eksportowej S. (...) w D.

w okresach od 30 września 1986 r. do 31 marca 1988 r. i od 10 czerwca 1989 r.

do 31 października 1990 r., tj. łącznie przez 2 lata, 10 miesięcy i 21 dni. Jak wynika z zeznań świadka M. S. i odwołującego, w wymienionych wyżej okresach ubezpieczony

był kierowcą K.. Na co dzień samochodem tym woził ziemię, glinę i piasek na blok elektrowni atomowej. W ciągu dnia nie realizował żadnych innych prac. Pracę kierowcy samochodu ciężarowego o dopuszczalnym ciężarze całkowitym powyżej 3,5 tony odwołujący wykonywał stale i w pełnym wymiarze godzin. Doliczenie tego okresu do wykazanego przez odwołującego stażu pracy w szczególnych warunkach w wymiarze 10 lat, 7 miesięcy i 18 dni daje łącznie 13 lat, 6 miesięcy i 9 dni takiej pracy.

Pracę w szczególnych warunkach odwołujący wykonywał również od 1 marca 1994 r. do 31 grudnia 1995 r. (1 rok i 10 miesięcy) w (...) Sp. z o.o. w K., od 2 stycznia 1996 r. do 5 marca 1998 r. (2 lata, 2 miesiące i 3 dni) w Fabryce (...) Sp. z o.o. w L. i od 6 marca 1998 r. do 31 grudnia 1998 r. (9 miesięcy i 25 dni)

w Przedsiębiorstwie Produkcji, Usług i Handlu (...) s.c. w K.. W tym czasie,

jak wynika z treści dokumentów w postaci umów o pracę i świadectw pracy, odwołujący pracował w charakterze murarza pieców przemysłowych. Jak ustalił Sąd w oparciu o zeznania świadka J. K. i odwołującego, w tych okresach ubezpieczony pracował na terenie Huty im. (...) przy remontach pieców wglębnych znajdujących się na walcowni, które służyły do podgrzewania wlewek. Pieców takich na terenie Huty było około 16. Wlewki wyciągano suwnicą, przekazywano je na rolki, po czym zgniatacz je walcował. Przy remoncie cały piec dwukomorowy był wyłączony. Piec miał wysokość około 2,5-3 metrów. W trakcie remontu jednego pieca, pozostałe pracowały. Remont pieca polegał na jego wygaszeniu, wystudzeniu, wyburzeniu ścian, usunięciu gruzu, wyczyszczeniu i murowaniu go od nowa. Odwołujący realizował wszystkie te czynności. Pracę murarza pieców przemysłowych, w których był podgrzewany metal, ubezpieczony wykonywał stale i w pełnym wymiarze godzin.

Pracę tę należało zakwalifikować według Działu V, zatytułowanego:

„W budownictwie i przemyśle materiałów budowlanych” pkt 2 (budowa oraz remont chłodni kominowych i kominów przemysłowych), a także według Działu XIV, zatytułowanego: „Prace różne” pkt 10 (prace murarskie przy naprawie na gorąco pieców przemysłowych, sklepień paleniskowych w parowozach i żeliwiaków) wykazu A, stanowiącego załącznik do rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze. Z uwagi na to, że firma zatrudniająca odwołującego świadczyła usługi na terenie Huty

im. Sendzimira na wydziałach, na których panowały warunki szkodliwe dla zdrowia, to pracę ubezpieczonego w wymienionych wyżej okresach można też kwalifikować według Działu XIV pkt 25 (bieżąca konserwacja agregatów i urządzeń oraz prace budowlano-montażowe i budowlano-remontowe na oddziałach będących w ruchu, w których jako podstawowe wykonywane są prace wymienione w wykazie).

Doliczenie okresów zatrudnienia od 1 marca 1994 r. do 31 grudnia 1995 r.

(1 rok i 10 miesięcy), od 2 stycznia 1996 r. do 5 marca 1998 r. (2 lata, 2 miesiące i 3 dni)

i od 6 marca 1998 r. do 31 grudnia 1998 r. (9 miesięcy i 25 dni) do wykazanego stażu pracy

w szczególnych warunkach w wymiarze 13 lat, 6 miesięcy i 9 dni daje odwołującemu ponad 15- letni okres takiej pracy.

W okolicznościach faktycznych sprawy Sąd uznał więc, że zaskarżona decyzja

(...) Oddział w T. z dnia 31 stycznia 2018 r. nie była zasadna.

Mając to na uwadze, na podstawie powołanych przepisów prawa materialnego

oraz art. 477¹⁴ § 2 k.p.c., w punkcie 1 wyroku Sąd zmienił zaskarżoną decyzję w ten sposób, że przyznał odwołującemu prawo do emerytury od dnia (...) tj. od ukończenia przez ubezpieczonego 60 roku życia, uwzględniając treść art. 100 ust. 1 ustawy z dnia

17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z FUS.

O kosztach zastępstwa procesowego odwołującego Sąd rozstrzygnął w punkcie

2 wyroku na podstawie art. 98 § 1 i 3 k.p.c., zgodnie z zasadą odpowiedzialności za wynik procesu. Zasadzając od Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w T. na rzecz odwołującego kwotę 180,00 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego, Sąd miał

na uwadze § 9 ust. 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie (Dz. U. z 2015 r., poz. 1800 ze zm.).